

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. VI. Religiosis & iis præcique, qui cum proximo agunt, magis
necessariam esse mortificationem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

Statim amabit anima vestra Deum, vt ceruus fontes aquarum. Sic vt quantum progredieris in mortificatione, tantum creiscat perfectio & amor Dei. Alibi idem dicit: *Augmentum charitatis, diminutio cupiditatis: Perfectio nulla cupiditas.* Vt enim aurum purius & perfectius fit, quo magis consumuntur & destruuntur feces, quas habet; sic & amor Dei fit perfectior & auctior, quo amor inordinatus nostri ipsius & rerum temporalium magis minuitur, & amore hoc consumpto & extincto, amor Dei omnis perfectus & purus erit.

August. lib. 23. 99. 36. Mortificatus homo est animum defaciatum.

Cassian. lib. 5. de Renuntiant. c. 26.

Refert Cassianus de Abbate Iohanne, quem iam in extremo vitæ discipuli circumsteterunt, vt filij solent ea hora patrem, & instanter ab eo petierunt, vt aliquid in medium ad eorum consolationem & spirituale commodum adferret: vt memoriale aliquod mandatum, vel hereditarium legatum relinqueret, per quod possent ad perfectionis culmen præcepti compendio facilius peruenire. Ingemiscens ille: *Nunquam (ait) meam feci voluntatem, nec quemquam docui, quod prius ipse non feci.*

CAPVT VI.

Religiosis & iis præcipue, qui cum proximo agunt, magis necessariam esse mortificationem.

Mortificatio religiosi peculiaris est.

EXercitium hoc mortificationis seruus Dei omnibus proprium & necessarium est, vt quotidie magis magisque voluntati Dei sese accommodent: sed specialiter religiosi peculiare est. Ob hoc enim relinquimus mundum, & intramus religionem hocque est quod ait S. Benedictus. id demum religiosum esse, corrigere & mutare mores. Eiusque Religiosi in professione, quam edunt, sic dicunt: *Promitto conuersionem morum meorum.* Hoc in Religione profitemur, idque mortificatione faciendum, exuentes veterem hominem,

S. Benedictus.

& induentes nouum, vt ait D. Paulus: *Spoliantes vos veterem hominem cum artibus suis, & induentes nouum.* Sicque mornebat D. Bernardus intrantes Religionem: *Attendite, solus spiritus hic intrare debet, corpus vero foris manere.* Indicans in religione non agendum de corpore delicate habendo, nec de appetitu & inclinationi obsequendo, sed omnem curam animæ & spiritui impendendam, secundum Apostoli dictum: *Spiritu ambulare, & desideria carnis non persequi.* Hoc est spiritu ambulare, tam à seruis Dei expeditum & commendatum, viuere secundum meliorem nostri partem, qui est spiritus & ratio, & non secundum inferiorem, quæ est caro & sensualitas. Dicit Cassianus fuisse commune decretum & traditionem veterum Patrum, multisque experientis confirmatum, neminem multum posse proficere & durare in religione, nisi in hoc totus esset, vt propriam voluntatem & appetitum mortificaret, hæc enim religioni multum aduersatur. Multis enim experientis edocuit tradunt eum in cœnobio diutius perdurare non posse, qui prius voluntates suas non didicerit superare.

Quamuis id omnibus religiosis conueniat, tamen maxime iis qui cum proximis agunt. S. Chrysostomus docet, mortificationem passionum maxime iis esse necessariam, qui ad adiuuandum proximos in media plebe versantur: hic enim fere istæ (sic enim passionibus nominat) plus nutrimenti habent ob occasiones, quæ ibi se offerunt Miles non vadens in castra debilitatem suam occultat, sed dum ibi est, ostendit quis sit. Similiter dicit Chrysostomus, qui manet in angulo, dissimulat defectus, sed cui cum mundo dimicandum, & eius spectaculum esse debet, huic maxima virtus & mortificatio necessaria est.

Præterea, vt vincamus, quibuscumque agimus necesse est iis nos accommodare, & eorum conditioni seruire, quantum fieri potest, secundum illud Diui Pauli: *Omnibus omnia factus sum, vt omnes facerem*

facerem saluos. Hincque videre est, quam necessaria sit mortificatio. Dicunt Philosophi illam partem oculi, in quam species colorum recipiuntur & visio formatur, nullum habere colorem, idque sic necessarium fuisse, vt omnes in se species colorum recipere possent, & omnes videre vt sunt: Si enim aliquis ibi color esset, non posse recipere aliam quam quem habebat, *intus enim existens prohibet extraneum.* Si viridis esset, omnia visiva viridia forent, vt experientia docet, dum per viride vitrum videmus: & si colorata esset, omnia huiusmodi viderentur. Sic etiam necessarium est, vt propriam conditionem exuas, & passiones tuas mortifices, & tibi ipsi imperes, & capax sis conditionis alienæ, & sic omnibus te accommodare queas, vt omnes iustificas, vt faciebat S. Paulus: Non est spiritus religionis & perfectionis, velle omnes alligare conditioni & humori tuo, & vt tibi cholericus, & tibi flegmatico resistat cholericus, & multo minus, si solum tibi cum concubiis bene sit. Nunquid magnum infortunium instat tibi, si solum vnicum colorem posses videre? maior est infelicitas voluntatem tam breuem & tam male dispositam habere, vt solum propendat ad homines suæ nationis & conditionis. Charitas omnia complectitur, amat enim proximum propter & per Deum, & sic nullum facit discrimen inter Barbarum, Scytham, aut quemuis alium. *Vbi non est Gentilis & Iudæus, & circumcisio & præputium, Barbarus & Scythæ, seruus & liber, sed omnia & in omnibus Christus.* Omnes in visceribus habere volebat, omnes siquidem considerat vt filios Dei & fratres Christi. Hinc videre est, quam necessaria sit mortificatio.

Ad conseruandam præterea vniõnem & charitatem fraternam, quam tam commendat Christus, vt per hanc cognoscatur esse eius discipuli, mortificatio quoque necessaria est. Nihil enim magis hanc vniõnem & charitatem fraternam dissoluit, quam sibi studere, & commodo, vti-

litati, honori & æstimationi suæ consultum velle. Quisque se consulat, & videbit, quotiescunque charitatis limites excedit, id fieri, quod aliquid sibi cupiat, vel vt non amittat, vel vt alteri non cedat. Mortificatio hæc omnia aufert, & viam charitati sternit, quæ non querit quæ sua sunt. Et idcirco dicit S. Ambrosius. *Si quis vult placere omnibus per omnia, querat non quod sibi vtile est, sed quod multis, sicut querebas & Paulus, qui nos monet idem: Non quæ sua sunt singuli considerantes, sed ea quæ aliorum.*

Ambr. lib. 3.
officior. c. 3.
1. Ad Cor. 13.
5.
1. Ad Corint.
10. 33.
Ad Philip.
2. 4.

CAPVT VII.

Duo modi mortificationis & pœnitentia, & qua ratione vterg, à societate usurpatus.

Augustinus in illa verba San. Matthæi: *A diebus autem Ioannis Baptistæ regnum cælorum vim partitur, & violenti rapiunt illud:* sic dicit: Duo sunt abstinentiæ & crucis genera, vnum corporale, aliud spirituale. Nam duo sunt pœnitentiæ & mortificationis modi, vnum corporalis, quo castigatur & affligitur corpus, quem vocamus pœnitentiam exteriorem. cuiusmodi sunt disciplina, ieiunia, cilicium, incommodi lecti, cibus frugalis, austerus vestitus & similia, quæ corpus domant & voluptates & delicias ei subtrahunt. Alter inuenitur modus mortificationis & pœnitentiæ spiritualis: priori multo melior & excellentior. Alterum genus est pretiosius & sublimius scilicet regere motus animi, litigare quotidie cum vitiis suis, increpare se quadam censura austeritatis & virtutis, & rixam quodammodo cum homine interiore conferere: ait D. Augustin. Nam motus suos regere, dimicare quotidie cum vitiis & prauis inclinationibus, abnegare propriam voluntatem, proprio iudicio renunciare, vincere iram, opprimere impatientiam, refrænare gulam, oculos, lin-

August. ser.
20. de Sancti & primo
de S. Ioh. Baptistâ.
Matth. 11.
12.